

в челото, в тоя крак изящен, в тия
бедрa и трепетни, и стройни - в тях,
в съседните им части те заклинам -
пред нас сега яви се ти, Ромео!

БЕНВОЛИО -

Ще го ядосаш, ако чуе.

МЕРКУЦИО -

Не!

Разбирам, да се сърди, ако аз
Пред неговата дама бих изправил
друг странен дух и двама насаме
ги бих оставил. - Биж, това е друго!
Но аз почтено тук го призовавам
и в името на любовта го моля
пред нас смирено да застане той!

БЕНВОЛИО -

Да идем всред дърветата, където
се крие сам през тая влажна нощ -
и сляпата любов натам го води.

МЕРКУЦИО -

Но сляпа щом е любовта, в целта
не би могло да се попадне лесно.
Под храст на мушмула сега ще седне,
ще пожелае неговата мила
да бъде като оня плод узрял,
що младите момичета наричат,
сами ли са, плод забранен. - Ромео,
ключалка тя да бе *et cetera*,
а ти да беше ключ! Но лека нощ!